

Budskapet

Det finnes to bestemte veier som fører i motsatt retning av hverandre, Mesternes vei og Helgenens vei. Mesterens vei er stridens vei, strid mot ytre innflytelse som hindrer et menneskes vei gjennom livet. Helgenens vei er også en stridens vei, men her fører han kampen med seg selv. På Mesterens vei er utvilsom også kamp med seg selv nødvendig, for den som ikke kjemper med seg selv vil ikke være i stand til å bane seg vei gjennom livet. Men Helgenens vei er en stadig strid med seg selv. For verdens natur er slik, at av det gode menneske kreves mer godhet, av de kjærlige menneske mer kjærlighet, av det tålmodige menneske mer tålmodighet og av det vennlige menneske kreves mer vennlighet. Det er ingen ende på hva verden forlanger. Gi verden alt, og mer vil den kreve. Gjør alltid rett, og det er alltid galt. Derfor er det ingen ende på striden på noen av de veier den vise tar. Men det er den som kjemper på livets vei som til slutt blir den seirende. De som ikke har denne kraft vedblir å kretse rundt på samme plass. Mesternes oppgave er; -å trøste den enkelte og å trøste verden, - å holde borte de ulykker som måtte oppstå på grunn av disharmonien i de enkeltes og den kollektive natur og -å hjelpe det svake men riktige, det veike men rettferdige, når det stilles over for en mektig fiende. Helgenens arbeide er; -å lindre de ulykkeliges nød, -å ta under barmhjertighetens og medlidenhetens vinger alle dem som er satt alene i livet og -å velsigne alle de sjeler som komme i hans vei.

Men det finnes en tredje vei for den vise, på hvilken det er balanse mellom Mesterens og Helgenens ånd. Denne vei kalles Kemal og betyr fullkommen eller likevektig, og på denne vei ledes han etter profetens bestemmelse. For profetens arbeide er mer vanskelig og mangesidig enn Mesterens og Helgenens. Til de sjeler som ber til ham om den barmhjertighet som de ville be en Helgen om gir han barmhjertighet, -til de sjele som ber til ham om den styrke og kraft som trenges for å holde stand mot livets oppslukende bølger, til dem gir profeten alt dette. Men dessuten er profeten budbringeren. Profeten er på samme tid mester og tjener, profeten er lærer og samtidig elev. For det er en hel del han må lære gjennom sin erfaring i livet. Ikke for å gjøre seg skikket til å motta budskapet, men for å gjøre seg skikket til å gi budskapet. For Gud taler til profeten i sitt guddommelige tungemål, og profeten tolker det i sin tid på det menneskelige språk, idet han gjør det forståelig for dem og prøver å uttrykke de fineste ideer gjennom menneskelige språks grove uttrykksform. Men derfor er ikke alt det som profeten er kommet for å gi verden, uttrykt i ord. Men alt det som ikke gis i ord gis uten ord. Det gis gjennom atmosfæren, -det gis ved nærvær, -det gis ved stor hengivenhet som strømmer ut fra hans hjerte, og det gis i hans kjærlige blick og i hans velsignelse. Og dog er det meste gitt i stillheten, den ingen jordisk sans kan oppfatte. Forskjellen mellom menneskelig språk og guddommelig ord er dette, at et menneskelig ord er et sandkorn. Det eksisterer, men det er intet mer. Det guddommelige ord er et levende ord, på samme måte som et frø. Et frø er ikke bare et frø. I virkeligheten er det hundreder og tusener. I frøet er det en essens som alltid er i formering og som vil vise fullkommenheten i seg selv.

(kan brukes ved universelle Gudstjeneste)